

Farkas Arnold Levente

Az árnyék

tedik cetli, pócsmegyer, húsz a
ugusztus öt, szerda, hófehér
hal úszik az árulás tengeré
ben a valóság felé, a héber

változat szerint harminc e
züst, testvéreim összekötötték
kezemet, úgy taszítottak a mély
be, hét tavacska és hét kert

eltakarja, amit rejt, nem lá
tom tisztán a csapásokat, a
görög változat szerint kifor

dult belek remegése a fügefá
alatt, nincs többé bosszú, öl
nyugalmas remegése a kert

cadik cetli, pócsmegyer, húsz
augusztus hat, csütörtök,
a tenger hangját hallgatom
útlelél nélkül a parton,

a héber változat szerint
próféta, a görög szerint
angyal, tréfát ír a latin,
de létezhet nyelv olyan,

például ilyen a szanszkrit,
ahol ez a három szó
szinonima, proféta, angyal,

tréfa, tévedéseink ledér
árnyalatába öltözik
a feltámadt szűz árnyéka

Az örökkévalóságot
határozatlan énekek
tanítják a véletlennek.
A pillanat. A pont. A kert.
Az árnyék mondatban felejt
szótlán jelentéseket. Ha
létezne igazság, arca
rímelve arra, hogy arcok.
Nem szándék a tükör. Titok.

lencedik cetli, pócsmegyer,
húsz augusztus hét, péntek,
a szó hallgatása a csönd
előtt, a némaság szava,

a normális könyvek, amit
a nem normálisok írnak,
többnyire arról szólnak, hogy
a nem normálisok jobbak,

mert tévedéseink közül
azokhoz is ragaszkodunk,
amiket már nem szeretünk,

távolodom, mint asztali
áldás morzsaromoktól, nincs
többé áldott bosszú dala